

O zi aproape obisnuita de iarna

Julia Henriette Kakucs

M-am trezit si astazi inaintea ceasului meu desteptator. N-am sa inteleg niciodata de ce anume, dar de fiecare data ma simt invingatoare asupra acestui masurator al timpului in momentul in care apas pe butonul « tacerii ».

Pe varful picioarelor, cu usurinta felinelor ma strecur in camera de lucru. Cafeluta umple cu aroma ei imbietoare spatiul adormit al incaperii. De pe monitorul computerului imi fac cu ochiul mesajele sosite pe aripile noptii. Sunt multicolore ca si aripile fluturilor de primavara. Rosul cifrelor de pe Facebook, galbenul pliculetilui care-mi anunta Mail-urile si portocaliul punctului de pe Skype, imi dovedesc inca o data ca lumea s-a globalizat intr-un spatiu virtual.

Din caldura placuta a camerei privesc dansul fulgilor. Ninge... O patura noua de zapada acopera peisajul citadin. Albul infrumusetaza strada si acest atrium flancat de locuinte si birouri. Intr-un coltisor se inalta inghetat trandafirul uitat acolo in zilele unui ianuarie ingaduitor. Este lumanarea argintie a lunii februarie.

De doua, trei zile am o mica raceala. Nu ma deranjase pana acum prea mult, dar astazi simt ca vocea nu-mi va reveni nicicum. Dupa al treilea ceai de musetel si salvie pe care-l beau cu disciplina unui om hotarat sa-si continue activitatile cotidiene, ma dau batuta. Ceea ce numisem razand ieri o "raceala clarinet" se dovedeste a fi totusi o "raceala cobza"... Recunosc ca nu inteleg nici acum de ce un instrument cu coarde exprima un fenomen caruia o trompeta i-ar fi mai potrivita... In fine... Rezolvarea acestei probleme de origine etimologica si semantica o voi amana. Va trebui sa merg intai la specialist.

Orelistul din vecini are ore de consultatie de la ora 7.

Dupa cele zece minute in care eu ma scuz in sala de asteptare ca nu pot decat sopti, iar vecinul meu de scaun se scuza ca nu ma poate auzi, ma ia in primire medicul. Nu necesita decat cateva minute fugitive pentru a-mi spune ca am o laringita acuta. Interdictia de a vorbi imi sugereaza cadoul ce-l voi face familiei astazi, de ziua sfantului Valentin. Voi tacea! Egal ce se va intampla, ce mi se va spune, voi tacea! Zambesc deja la efectul surprinzator al acestui fenomen...

Pasii ma poarta pe strada in care urmele se vor amesteca in curand, pierzandu-se... Florariile, magazinele de dulciuri sunt pline cu inimioare si cu inscriptii de "Valentinstag", ziua lui Valentin. Culorile rosu si roza predomina in vitrine. Undeva, afara pe strada mai doarme cineva. Fie sa-l apere simbolul iubirii de frig...

Ma intreb de unde ne provine aceasta sarbatoare. Episcopul Valentin din Terni a fost decapitat in secolul al 3-lea. Un secol mai tarziu a fost sfintit. Cum de a devenit insa simbolul indragostitilor? Poate pentru ca "ne pierdem capul" cand iubim?

Dar este intr-adevar peste tot in lume astazi ziua indragostitilor?

Am citit undeva ca in Japonia astazi femeile daruiesc ciocolata sefului. O luna mai tarziu, de "White Day", vor primi la randul lor ciocolata alba.

In Sudcorea cei care in 14 februarie si in 14 martie nu au primit cadouri isi plang necazul la data de 14 aprilie, in ziua "neagra". De "Black Day" se mananca macaroane cu sos negru...

In Italia unii arunca de pe pod lacate cu numele celui drag in apa, pentru a-si "lacatu" pe veci dragostea. La Verona se fac concursuri de scrisori de dragoste...
Hmmm... Frumos... Ma si vad pe balconul Juliei ascultand epistolele fierbinti, sau scriindu-le lui Romeo in lumina unei lumanari la caldura focului.

In Finlanda insa 14 februarie este Ziua Prieteniei. Se trimit carti postale si cadouri anonime prietenilor. Acest gest de mare daruire sufleteasca ma impresioneaza. Iti trimiti gandul cel mai bun fara sa astepti multumiri... fara sa astepti o reciprocitate a sentimentului.

Recompensa ta este insasi existenta unui astfel de prieten drag...